

Dries Verhoevens nieuwste werk is een zes uur durende verbeelding van een seksmarathon

In de performance *The NarcoSexuals* van Dries Verhoeven ben je toeschouwer, voyeur en getuige van een zes uur durend feest van *chemsex* bedrijvende mannen.

[Lorianne van Gelder](#) 10 mei 2022, 21:09

BEELD SOPHIE SADDINGTON

“Ik hou van viezigheid, het moet niet te schoon zijn allemaal,” zegt Dries Verhoeven als hij de nagebouwde sociale huurwoning met gelige vitrage, een net niet schoon bad, een onopgemaakt bed en beige nepleren bank laat zien. De stelling die het decor vormt voor zijn [nieuwe theaterinstallatie](#) *The NarcoSexuals* staat voor de repetities in een verscholen oude garage op een bedrijventerrein in Almere. Een ideale plek om ongezien een performance te maken over mannen die onder invloed van drugs seks met elkaar hebben.

Chemsex heet dat, en het wordt steeds populairder onder homomannen, merkt Verhoeven. Iets wat door het [Trimbos-instituut wordt bevestigd](#). ‘Do you do chems?’ staat er dan op datingapps als Grindr. Direct, zonder omhaal. Vaak komen meerdere mannen bij elkaar voor seks, op feestjes in woningen, onder invloed van GHB, cocaïne, 3mmc en bij uitzondering crystal meth (in de scene ook wel ‘Tina’ genoemd). Het geeft een intensere seksuele beleving, ongeremd en hevig. En je kunt veel langer door. Met Tina makkelijk een weekend lang.

Om jaloers op te worden

Daar kun je bezorgd op reageren. Is dat wel gezond? Is het niet gevaarlijk? Maar daar gaat het Verhoeven, die drie jaar geleden *Happiness* maakte, [over de wereld van kunstmatig geluk via drugs en antidepressiva](#), niet om. Hij sprak veertien mannen die regelmatig aan chemsex doen als research, en ging zelf ook een paar keer naar zo'n feestje. “Ik heb genoeg mensen gesproken die seks en drugs op een onproblematische manier combineren, zodanig dat je er zelfs jaloers op kunt worden. Sommigen zeggen dat ze zich volledig vrij en autonoom voelen in hun seksualiteit. Ze hebben het over het enorme plezier dat je kunt beleven aan tijd doorbrengen met onbekenden. Het diepe verlangen naar het dionysische, dierlijke, verdringt soms de zorgen over gezondheid.”

Verhoeven zag chemsex tijdens corona een vlucht nemen. “De vele restricties hadden een ander effect op gezinnen dan op single homomannen die al een geschiedenis van restricties achter zich hebben.”

In de nagebouwde sociale huurwoning zijn geen restricties. Op de bank mag worden geneukt, of hang in een tuigje aan een haak in het plafond. Maar de zeven dansers wassen ook af en toe een pannetje af of knuffelen elkaar op genegen wijze.

Verhoeven ziet in de chemsexfeestjes een reactie op de geïndividualiseerde samenleving waarin je je constant moet bewijzen en waarin je moet gehoorzamen aan de norm. “Het valt me ook op dat homobelangenorganisaties zich meer richten op het individu dan op het collectief, zij creëren niet meer het gevoel van community dat clubs als de Roxy of het COC-café vroeger hadden. Homo's hebben steeds meer rechten gekregen – we mogen samenwonen, trouwen, kinderen adopteren – maar sommigen voelen dat ze het recht hebben om te mogen zijn ‘als jullie’ in plaats van helemaal zichzelf. Het rebelse is er vanaf.”

Veel homo-mannen hebben volgens Verhoeven een ‘dag- en nachtversie’ van zichzelf ontwikkeld. “De dagversie is de homo die zich heeft aangepast, maar ’s nachts zoekt hij de krochten van het internet op om dat andere deel van zichzelf de ruimte te geven.”

Dries Verhoeven. BEELD SOPHIE SADDINGTON

Onthullend en schokkend

Vanaf deze week staat de installatie in Utrecht naast de [Ping Pong Club](#), op een stuk braakliggend terrein tussen Utrecht en Amsterdam. De dansers in het huis verbeelden een zes uur durende seksmarathon. “Een wereld waar je normaal geen zicht op hebt, tenzij je in die wereld binnenkomt,” zegt Verhoeven.

Het publiek loopt eromheen met koptelefoons: je hoort wat er binnen gebeurt en wordt gezegd. Soms duikt er een piemel op, dan weer zie je mannen samen in bad of met zijn vieren op bed. Het is, voor wie deze wereld niet kent, een onthullende en wellicht soms schokkende ervaring. De dansers die de uitputtingsslag moeten leveren, dragen contactlenzen waardoor in hun ogen alleen nog

kleine pupillen te zien zijn. Zo zien ze er vervreemdend, maar ook flink high uit.

Wil ik dit wel zien, zullen sommigen zich afvragen. Maar Verhoeven vermoedt dat veel mensen vooral nieuwsgierig zullen zijn. En misschien wel jaloers. “De feesten zijn ook vrijplaatsen waar hetero's met jaloezie naar kunnen kijken. Ik heb vrienden die zeggen: ik zou ook wel een seksleven op de vulkaan willen, maar ik weet niet waar te beginnen.”

Narcosexuals.BEELD SOPHIE SADDINGTON

Beeldbevestigend

Is er dan geen risico dat de homogemeenschap opnieuw als extreem promiscue en risico zoekend wordt geportretteerd? Verhoeven vindt juist dat de meeste beeldvorming in films en voorstellingen de laatste tijd vooral brave, aangepaste homo's laat zien. “Ik wil drugsgebruik niet ophemelen, maar in onze opgepoetste samenleving waar viezigheid er niet meer mag zijn,

voel ik de behoefte om ook die nachtversie te tonen. We zijn niet allemaal geassimileerde modelhomo's. Ik hoop dat je je vragen gaat stellen over andermans vrijheid en het bronstige beest dat je misschien ook zelf in je draagt.”

The NarcoSexuals is van 12 mei tot en met 6 juni te zien op het Wisselspoorterrein in Utrecht, in het najaar komt de installatie naar Amsterdam. Kaarten zijn te koop via het Spring Festival.

Prijs van 25.000 euro

Dries Verhoeven won deze maand de De Fentener van Vlissingen Cultuurprijs 2022. De prijs, bedoeld om buitengewoon talentvolle kunstenaars te stimuleren, wordt op 22 mei uitgereikt in de Ping Pong Club in Utrecht.

Voorzitter Lisette Pelsers: “Dries Verhoeven is een zeer veelzijdig Utrechts kunstenaar met wortels in het theater, waarmee hij zich moeiteloos beweegt in meerdere kunstdisciplines. Verhoeven blijft zich steeds ontwikkelen en is een inspirator voor vele andere (beginnende) kunstenaars.”

Aan de prijs is een bedrag van 25.000 euro verbonden.

Gedurfd, rauw en politiek kritisch festival

Spring Performing Arts Festival vindt van 12 t/m 21 mei 2022 plaats in Utrecht. Er zijn wereldpremières van Dries Verhoeven, Boukje Schweigman en Khadija El Kharraz Alami. De tiende editie opent met de energieke en krachtige voorstelling *Fuck Me* van Argentijnse choreografe Marina Otero in Stadsschouwburg Utrecht. Tien dagen lang maakt het publiek kennis met gedurfde, hedendaagse, rauwe en politiek kritische voorstellingen in verschillende theaters en in de publieke ruimte in Utrecht. Spring presenteert een mix van gevestigde en jonge makers.